

Appendix E:

Oversigt: De samfundsmæssige problemer

Indledning

Jeg møder *ikke* op for at forsvare min parallelimport. Jeg gav FDV et generøst tilbud, og det blev besvaret af det velovervejede angreb, der bør behandles efter loven, men det overordnede problem er fortsat den danske håndtering af regional konsumtion. Det vil jeg søge at løse, selvom landsretten skulle dømme mig til at betale en ny astronomisk erstatning til FDV.

Det vigtigste resultat af FDVs angreb på mig er afsløringen af domstolens forfatning, og det er min tilgang til sagen, at jo mere urimeligt, jeg bliver behandlet, jo bedre argument for en domstolsreform. Og jo mere relevant og interessant bliver "*J'accuse...!*"

Jeg føler *ikke*, jeg skal forsvare noget. Jeg mener derimod, at Vestre Landsret har noget at rette op på. Allerede rettens holdning til forslaget om tidsplan vil vise, hvem retten er loyal overfor.

Hvis retten fastholder den originale tidsplan, er jeg parat til i tre dage at gennemgå en alvorlig økonomisk forbrydelse og domstolens medvirken til at dække over forbryderne, men jeg møder op i håbet om at få afsluttet den klodsede fogedforretning, så jeg kan fortsætte kampen for en retspraksis, der respekterer EU-retten. Appendix E er inddelt i følgende afsnit.

- E1. Forskellen på "international konsumtion" og "regional konsumtion"
- E2. Meningen med Det Indre Marked 1: Et område UDEN indre grænser
- E3. Meningen med Det Indre Marked 2: En styrkelse af EUs konkurrenceevne
- E4. Den praktiske virkning af Peter Schønnings fortolkning
- E5. Fortolkningsbidrag, som IKKE kan føres tilbage til Peter Schønning
- E6. John Lundum-problemet i 2008 og John Lundum-problemet i 2014
- E7. Mit tilbud til FDV og dets medlemmer
- E8. Om "*J'accuse...!*"-projektet

E1 Forskellen på "international konsumtion" og "regional konsumtion"

International konsumtion medfører

- at ***ejeren af et eksemplar af et udgivet værk har en lovsikret ret til at videresælge sit eksemplar, uanset hvor i verden, det pågældende eksemplar er udgivet.***

Regional konsumtion medfører

- at ***en indehaver af spredningsretten (f.eks. en udøvende kunstner, en musikproducent, en filmproducent eller en ophavsmand) har ret til at forbyde spredning i EØS-området af eksemplarer, han har bragt på markedet uden for EØS-området.***

Regional konsumtion indskrænker eksemplarejerens rettigheder, mens EUs rettighedshavere jf. låne/leje-direktivet (**appellantens materialesamling, side 4**) og infosoc-direktivet (**ekstraktens side 129**) m.fl. får mulighed for at udgive et værk i den tredje verden til en særlig lav pris med mulighed for at forhindre, at den billige udgivelse underminerer salget til "normal" pris på hjemmemarkedet jf. Koktvedgaard (**ekstraktens side 157/Appendix A, side 14**).

Jeg har ikke oplevet, at "almindelige" mennesker ikke kan se, at der tages en hidtil lovsikret ret fra forbrugeren, og at der *tildeles* rettighedshaveren en ret. Det må skyldes et "*uanset-hvad-tror-vi-på-Johan-Schlüter-og-Peter-Schønning*"-virus, hvis man ikke kan se forskellen.

LASERDISKEN - APPENDIX E

E2 Meningen med Det Indre Marked 1: Et område UDEN indre grænser

Dette er ikke raketvidenskab. Meningen med Det Indre Marked forstås af gymnasieelever, der har fulgt med i timerne, men jeg henviser gerne til Kommissionens forklaring til Parlamentet (**ekstraktens side 120/Appendix A, side 2**) i relation til indførelsen af regional konsumtion: *“I modsat fald vil der være risiko for, at Det Indre Marked inddeles kunstigt i tolv nationale markeder”*. Se **Appendix A, side 16** for nødvendigheden af at harmonisere konsumptionsbestemmelsen, dvs. at vælge mellem international og regional konsumtion.

Formålet med Det Indre Marked er IKKE at opdele EU i nu 28 nationale markeder, hvor de nationale licenstagere (her repræsenteret af indstævnte) skal regere i hvert sit område.

E3 Meningen med Det Indre Marked 2: En styrkelse af EUs konkurrenceevne

Det var angiveligt et formål med Det Indre Marked at styrke EUs konkurrenceevne i forhold til USA og Japan. Se f.eks. side 233 i *“Økonomi - teori, praksis og perspektiv”* (**Appendix A, side 17/appellantens materialesamling, side 8**): *“Endelig vil den skærpede konkurrence over grænserne sikre, at kun de mest effektive virksomheder overlever. Generelt vil der altså komme en produktivitetstigning inden for EU som kan gøre EU mere konkurrencedygtig - som samlet blok - overfor USA og Japan.”*

Det står i grel modsætning til Peter Schønnings notat (**Appendix A, side 17/ekstraktens side 149**), hvor Peter Schønning påstår, at det er meningen med regional konsumtion (der er en del af harmoniseringsbestræbelserne) at *beskytte* europæiske virksomheder imod den bedre fungerende konkurrence i USA. Det virkelige motiv og resultat er noget ganske andet.

På tilsvarende måde er der modsætning mellem Økonomi-bogen, der bl.a. undervises efter på gymnasierne, og Peter Schønning, når det gælder om at *beskytte* mod import fra tredjelande.

Økonomibogen ser det som et problem og en årsag til den ringere konkurrence i EU. Peter Schønning ser det som en nødvendighed. Det *virkelige* motiv behandles nedenfor i E4.

E4 Den praktiske virkning af Peter Schønnings fortolkning

Virkningen af fortolkning 2 er gennemgået i **Appendix A, side 10-14**. EU er blevet et område, hvor Peter Schønnings internationale klienter (her specifikt film- og musikbranchen) kan tage overpriser for varerne. Forbrugerne tvinges til at købe igennem de lokalt etablerede selskaber (her specifikt medlemmerne af FDV), se **Appendix A, side 14/ekstraktens side 660-661**.

Dermed påføres EU yderligere et handicap i forsøget på at blive konkurrencedygtig, for det forårsager både lønpres og forøgede omkostninger for EUs erhvervsliv. Virkningen kan ses af den økonomiske udvikling (**appellantens materialesamling, side 16**).

I *“J'accuse...!”* vil jeg på baggrund af økonomernes undersøgelser argumentere for, at de sidste årtiers såkaldt styrkelse af de immaterielle rettigheder hverken har gavnet kunstnerne eller kunsten (også konklusionen på *“J'accuse...!”*, del 3), men har begrænset konkurrencen med et fald i økonomisk vækst til følge. I EU går det dårligere end i USA på grund af de gener, EU er påført af fortolkning 2, og som den amerikanske industri gerne ser udbredt i hele EU. Problemet er udbredt i andre medlemsstater også, men det er værst i Danmark, hvor dommerne (excl. Ole Højer) kun lytter til lobbyisterne, og de undlader at forelægge EU-retlige spørgsmål.

E5 Fortolkningsbidrag, der IKKE kan føres tilbage til Peter Schønning

Som nævnt i **Appendix A** er det bemærkelsesværdigt, at *al* den juridiske litteratur, som Peter Schønning støtter sig på, kan føres tilbage til ham selv i en eller anden kapacitet. Her følger et par fortolkningsbidrag, som IKKE stammer fra Peter Schønning, men fra sag C-479/04:

LASERDISKEN - APPENDIX E

1. Nærværende sag vedrører overordnet set spørgsmålet om konsumtion af spredningsretten for ophavsmænd og, konkret spørgsmålet om artikel 4, stk. 2, i direktivet er til hinder for, at der i en medlemsstat bibeholdes en retstilstand, ifølge hvilken en ophavsmand ikke kan modsætte sig viderespredning i nævnte

12. Udgangspunktet er således, at ophavsmanden kan modsætte sig enhver spredning af hans værker.

filmværker, der er frigivet til salg i en region, ikke kan ses i en anden region. Håndhævelsen af denne opdeling af verdensmarkedet ved hjælp af aftaler mellem DVD producenter og rettighedshavere er underlagt konkurrencereglerne.

34. Dette skyldes, at artikel 4 på ingen måde forhindrer at ytringer fremsættes eller spredes, som ophavsmanden til ytringen *ønsker* at fremsætte eller sprede. Der er

ytringsfriheden, som der er gjort rede for ovenfor. Derimod tyder det på, at lovgiver har foretaget en afvejning mellem *ophavsmandens* ret til at forbyde spredning og *melleghandlerens* ret til viderespredning, og det faktum at lovgiver har ladet afvejningen falde ud til fordel for ophavsmanden kan ikke betragtes som en

Fra Kommissionens skriftlige indlæg i sag C-479/04, 18. marts 2005

Der er vist fra kapitlerne 1, 12, 29, 34 og 38 fra Kommissionens skriftlige indlæg (**bilag O5, ekstraktens side 178-182**). Indledningsvist beskrives problemstillingen *nøjagtigt* som jeg har gjort på side 1: Hvis jeg anfægter regional konsumtion, anfægter jeg ophavsmandens *ret til at modsætte* sig viderespredning, og det bekræftes igen i kapitel 12 og 38. I kapitel 38 beskrives afvejningen af interesserne *nøjagtigt*, som jeg har gjort.

Kommissionen forholder sig også til problematikken om regionalkoder. De har *ingen* retsvirkning og kan ikke håndhæves. Bemærkningen fik mig til at indse forskellen på en rets eksistens og dens udøvelse.

“Retten til at forbyde” er ikke noget problem, hvis forbuddet ligesom et P-forbud gælder ens for alle, udøves i overensstemmelse med formålet og kan om nødvendigt anfægtes af konkurrencereglerne.

Bemærkningerne om ytringsfrihed forudsætter, at der *ikke* er hindringer i vejen for at få sit budskab spredt. Det forudsætter fortolkning 1, for fortolkning 2 er i høj grad til hinder for at blive hørt - og at høre.

Domstolens praksis viser dog både i relation til traktatens samhandelsregler og traktatens konkurrenceregler, at dette udgangspunkt undergives en række begrænsninger. Principielt har Domstolen i begge henseender opstillet en sondring mellem rettighedernes eksistens og deres udøvelse. Rettighedernes eksistens berøres ikke af forbudene i art 30 og art 85/86, mens deres udøvelse kan begrænses.

Afgørende i begge henseender bliver en undersøgelse af, hvilke grænser der efter traktatens forbudsbestemmelser gælder for udøvelsen af de rettigheder, de nationale eneretslove giver eneretsindehaveren.

EU-Karnov 1993, side 611

3. Virkningen af, at retten udtømmes (konsumeres), er, at rettighedshaveren ikke længere kan påberåbe sig denne ret for at modsætte sig yderligere spredning.

Fra Generaladvokatens gennemgang af sag C-479/04, 4. maj 2006

EU-domstolens generaladvokat opfattede også sagen på *nøjagtig* samme måde som mig (**bilag Q5, ekstraktens side 188**). Spredningsretten handler om at forbyde (modsætte sig) spredning, og når den konsumeres, dvs. værket er udgivet *indenfor* EØS-området, kan rettighedshaveren *ikke* forbyde spredning. Ingen af EU-institutionerne har talt om, at man skal have tilladelse hver eneste gang, man vil sælge et eksemplar af et værk.

Hvem skal man i givet fald have tilladelse af? Peter Schønning har henvist til sin egen forklaring, men den giver ingen mening. Der er flere *forskellige* rettighedshavere, der hver især har fået tildelt en spredningsret ifølge diverse direktiver. I låne/leje-direktivet er den givet til udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer, producenter af film samt radio- eller fjernsynsselskaber, mens den er givet til ophavsmændene i infosoc-direktivet.

En kunde vil gerne købe dokumentarfilmen “*The Last Waltz*” på Blu-ray. Filmen er udgivet i England på DVD, og den må jeg gerne sælge til kunden, men på Blu-ray er den kun udgivet i USA. Blu-ray er teknisk bedre og foretrækkes af kunden. Ifølge Peter Schønning skal jeg have “rettighedshaverens” tilladelse. Der er *flere* rettighedshavere! MGM har produceret filmen, der er instrueret af Martin Scorsese, og den handler om gruppen “*The Band*”. Før jeg må sælge et Blu-ray eksemplar til kunden, skal jeg altså først have tilladelse fra Martin Scorsese, som er ophavsmand, MGM, som er producent og The Band, som er de udøvende kunstnere? Kan retten ikke se, hvor tåbeligt det lyder? I øvrigt lader indstævnte som om, at det de danske licenstagere, som skal give tilladelsen, men intet direktiv giver licenstagerne en spredningsret.

E6 John Lundum-problemet i 2008 og John Lundum-problemet i 2014

Jeg har klaget over John Lundum og beskyldt ham for at være partisk. Jeg er parat til at tage konsekvensen, lægge hovedet på blokken og i fuld offentlighed melde ham til politiet, hvis det bliver nødvendigt jf. forslaget til retspræsidenten. Det kan måske få et svar ud af ham.

Da sagen om *fortolkning* nåede landsretten i 2008, havde dommer Ole Højer allerede undersøgt sammenhængen med sagen om *gyldighed*, og han havde vurderet den principielle betydning via to processkrifter herom (**ekstraktens side 194-201**), og han havde afsagt en klar kendelse om sagens indhold og dens principielle betydning (**ekstraktens side 203**).

Uden begrundelse fjøede landsretten Kammeradvokaten og Peter Schønning i ønsket om at behandle deres påstand om afvisning særskilt. Jeg havde i mit påstandsdokument for første gang beskrevet virkningen af de to fortolkninger i skemaet jf. **Appendix A, side 10**. Ved domsforhandlingen roste en af de mandlige dommere (John Lundum *eller* Fabrin) beskrivelsen og sagde: “*Det kunne mange advokater lære noget af*”. Der var ingen tvivl om, at dommerne under domsforhandlingen vidste, hvad den anlagte sag handler om.

Alligevel *foregav* de i dommen, at det handler om, hvornår retten til spredning konsumeres (gennemgået i **påstandsdokumentets side 26**)! Jeg kan ikke melde Kammeradvokaten eller Peter Schønning for løgne og manipulationer, men i betragtning af sagens betydning vil jeg foreslå Folketinget at overveje Grundlovens § 60, stk. 2, for de to optrådte på vegne af den danske stat, og deres indsats for at *hindre* en undersøgelse har kostet borgerne dyrt. Der er ikke tvivl om, at også dommerne har svigtet i sagen - især John Lundum, idet han svigtede to gange og nægtede at reagere på mine anmodninger om at genoverveje de absurde afgørelser.

LASERDISKEN - APPENDIX E

Bronzepladen på soklen til Kong Valdemar Sejrs med Jydske Lov i hånden har inskriptionen:

*Ingen Lov maa vedtages som strider mod menigmands retfærdighed.
Lovgivere og dommere der krænker denne Lov
skal staa til regnskab herfor og fratages deres høje embeder.*

Selvom det er næsten 800 år siden, bør alle dommere til stadighed have det i erindring.

Begrundelsen for at afvise sagen var endvidere (udover løgneren om, hvad den vedrørte), at kulturministeriet (dvs. i realiteten Peter Schønning) ikke er ansvarlig for en korrekt gennemførelse af EUs ophavsret. Spørgsmålet burde afgøres i en sag mod "*rettighedshavere til værker, sagsøgeren har viderespredt inden for EØS-området*", kan man læse i dommen.

Jeg testede dette sludder ved at inddrage påstanden i nærværende sag. Her afviste John Lundum at følge EU-traktatens forelæggelsespligt med den begrundelse, at EU-domstolen har afgjort tvisten (**ekstraktens side 100**). Han vil dog ikke fortælle, hvilken fortolkningsmulighed EU-domstolen valgte ifølge hans opfattelse. Her er gengivet de to spørgsmål og svar:

- »1) Er artikel 4, stk. 2, i [direktiv 2001/29] ugyldig?
- 2) Er artikel 4, stk. 2, i [direktiv 2001/29] til hinder for, at en medlemsstat bibeholder international konsumtion i lovgivningen?»

- 1) **Gennemgangen af det første spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet.**
- 2) **Artikel 4, stk. 2, i direktiv 2001/29 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for nationale retsforordninger, hvorefter der indtræder konsumtion af retten til spredning af originalværker eller eksemplarer heraf, som markedsføres uden for Det Europæiske Fællesskab af rettighedshaveren eller med dennes samtykke.**

De to spørgsmål og EU-domstolens besvarelse i sag C-479/04, 12. september 2006

Da jeg opdagede sammenhængen mellem en enerets eksistens og dens udøvelse og forstod den fortolkning, som Kommissionen og Generaladvokaten lagde til grund, indså jeg, at mine indvendinger var grundløse - i *fortolkning 1*! Jeg orienterede Kulturudvalget, og i svaret til Per Clausen valgte Peter Schønning alligevel *fortolkning 2*. Det forårsagede retssag 2. Jeg har ikke anlagt samme sag igen, og i så fald havde Ole Højer nok også afsagt en anden kendelse!

E7 Mit tilbud til FDV og dets medlemmer

Det bemærkes, at jeg *ikke* anerkender indstævnte som indehavere af spredningsretten. Lokale licenstagere er *ikke* nævnt i nogen af direktiverne om spredningsretten, og hele idéen om Det Indre Marked vil være meningsløs, hvis lokale licenstagere skal kontrollere salget i deres eget land. Der var tale om et generøst tilbud fra min side med det specifikke formål at *undgå* en tvist med FDV, mens spørgsmålet om "regional konsumtion" og dets betydning blev undersøgt. Det blev gengældt med nærværende velovervejede angreb, hvis reelle formål ikke kan have været andet end at narre domstolene til at fastholde den forkerte fortolkning og måske at lukke munden på mig. Og så klokkede de alligevel i det, fordi de ikke undersøgte "prøvekøbet"!

LASERDISKEN - APPENDIX E

E8 Om "J'accuse...!"

Jeg beklager, hvis jeg har givet indtryk af, at jeg uden videre lader mig tromle ned. Jeg kan ikke se anden årsag til byrettens utrolige dom, som er analyseret i påstandsdokumentets kapitel 7.

Hvis det virkelig foregår på den måde, at dommerne efter domsforhandlingen sidder og vurderer, om de kan slippe godt fra at hjælpe Johan Schlüter og Peter Schønning igen, fordi der alligevel ikke er nogen, der vil høre på "tossen fra Aalborg", vil jeg prøve at få jer på andre tanker ved at løfte sløret for planerne med "J'accuse...!"-projektet.

Der er ikke bare tale om at udgive en bog. Det er bestemt vigtigt, at der er tale om en bog, der ser indbydende ud og vil stå i boghandlen med stift bind og pænt tryk osv., men det er meget mere end det. De første 6 dele af bogen (hvoraf prøvetrykket indeholder de første 3 dele) er en slags sagsfremstilling; en forelæggelse af sagens omstændigheder, om De vil.

Del 7 vil indeholde de konkrete klager og anmeldelser til de relevante myndigheder. Det er muligt, at Menneskeretsdomstolen skal med blandt adressaterne, hvis I tillader indstævnte at bruge det bevissikrede materiale. Klagerne og anmeldelserne er offentlige med et løfte om, at der om nogle år vil komme en "J'accuse...! - revideret udgave" med en ekstra del, hvor behandlingen af klagerne vil blive gennemgået. Det lægger pres på de relevante myndigheder, så de ikke bare overlader til "en Peter Schønning" at afvise, som daværende kulturminister Grethe Rostbøll gjorde i 1992 (**appellantens materialesamling, side 11**).

Journalist Lars Borberg, der med sit udbrud "Justitsmord" gav mig idéen til at skrive min egen "J'accuse...!" har sat mig i forbindelse med en professionel presserådgiver, som skal hjælpe med at sikre, at historien får den bedste formidling til pressen. Jeg har hyret en marketings-ekspert, som skal hjælpe med at markedsføre bogen - ikke kun den trykte, men også den gratis e-bog udgave, som i disse tider kan spredes via de sociale medier på næsten ingen tid.

Side 18-20 i materialesamlingen skal måske forklares. Grundlæggende er jeg liberal af holdning og tilhænger af det europæiske projekt, men i den konkrete sag samarbejder jeg med Enhedslisten og Folkebevægelsen mod EU, for EU-projektet er ved at blive saboteret. Jeg skal blot bruge ét medlem af Folketinget til at starte en debat der, og Enhedslisten har allerede meldt sig (**appellantens materialesamling, side 18**). Per Clausen venter blot på, at jeg er klar.

Preben Bang Henriksen var min vejleder i Erhvervsret i 1985 og rådgiver i forbindelse med Laserdiskens start. Vi har også spillet på hold i Aalborg Tennisklub i en årrække. Jeg vil tro, at han stoler mere på sin undervisning end på Peter Schønnings absurde påstand om, at mit salg af film frem til 1989 var forbudt. Endelig har jeg kendt Kristian Thulesen Dahl fra før, han kom i Folketinget (se "J'accuse...!"). Han var ikke medlem en måned, før han hjalp mig med at stille spørgsmål og finde informationer. Han har lovet at læse min redegørelse. Måske har I ret? Måske vil ingen høre på mig? Men jeg vil gøre mit yderste for at blive hørt.

Jeg ved godt, at dette er usædvanligt, men det har også været en usædvanlig sag med et meget usædvanligt forløb. Det vil være hyklerisk at skjule min skepsis overfor domstolene, så derfor påpeger jeg, at I løber en risiko, hvis I vælger samme fremgangsmåde som byretten.

Aalborg, den 11. november 2015

Hans Kristian Pedersen